

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **R., s. r. o.** so sídlom v R., Š. X., IČO: X., *zastúpeného JUDr. R. B.*, advokátom, so sídlom B., L. X., proti žalovanému **Obvodnému banskému úradu Spišská Nová Ves** so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Markušovská cesta 1, *zastúpeného JUDr. T. S., PhD.*, advokátom, so sídlom v K., N. X., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného o určení dobývacieho priestoru spoločnosti E., s. r. o. so sídlom v R., na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 5S/73/2005 - 67 zo 7. februára 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 7. februára 2007 č. k. 5S/73/2005 - 67 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného o určení dobývacieho priestoru spoločnosti E., s. r. o. so sídlom v R., M. X., zapísané v evidencii dobývacích priestorov pod poradovým číslom 74/e, číslo zápisu 3, dňa 22. apríla 2005, **z r u š u j e** a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením Krajský súd v Košiciach zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým oznámil dňa 3.5.2005 pod č. 887/465/2005-VI žalobcovi určenie dobývacieho priestoru G. P. spoločnosti E., s. r. o. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. V odôvodnení uznesenia uviedol, že dobývací priestor G. P. nachádzajúci sa v katastrálnych územiach G. P. a H. bol rozhodnutím žalovaného z 25.7.1996 určený na dobývanie výhradného ložiska mastenca pre príspevkovú organizáciu G. s. SR v B. a registrovaný u žalovaného pod č. 74/e. Po predchádzajúcom súhlase žalovaného prešli na základe Osvedčenia č. 1520-465-V/97 z 24.6.1997 všetky práva a povinnosti ustanovené

zákonom č. 44/1988 Zb. o ochrane a využití nerastného bohatstva (banský zákon) a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi a rozhodnutiami orgánov štátnej správy spojené s vykonávaním banskej činnosti v tomto dobývacom priestore. Ďalej uviedol, že kontrolou vykonanou žalovaným na mieste samom dňa 8.12.2004 zistil žalovaný skutočnosti, z ktorých vyvodil záver, že žalobca v dobývacom priestore do troch rokov od jeho prevodu nezačal výhradné ložisko dobývať resp. dobývanie prerušil na dlhší čas ako tri roky, na základe čoho bolo začaté výberové konanie na určenie dobývacieho priestoru inej organizácii, ktoré bolo uverejnené v Obchodnom vestníku a žalobcovi oznámené listom žalovaného z 3.1.2005. Krajský súd konštatoval, že dobývací priestor bol už v roku 1996 určený rozhodnutím správneho orgánu (§ 25 banského zákona) postupom podľa § 24 banského zákona a nebol dôvod na jeho zrušenie. Mal za to, že určenie dobývacieho priestoru podľa § 27 ods. 12 vety druhej banského zákona nemožno s uvedeným postupom stotožniť, pretože sa týka zmeny subjektu oprávneného na dobývanie výhradného ložiska, ktorý sa určí postupom podľa § 24 ods. 4 až 10 citovaného zákona, pričom konanie sa začína z úradnej povinnosti, pretože organizácia majúca toto oprávnenie nedodržala podmienky uvedené v § 27 ods. 12 vety druhej banského zákona, následkom čoho jej zaniklo právo dobývať ložisko. Následne krajský súd uviedol, že dňa 21.4.2005 sa uskutočnilo výberové konanie, v ktorom sa na prvom mieste umiestnil návrh spoločnosti E., s. r. o., čo bolo žalobcovi oznámené listom z 3.5.2005 pod č. 887/465/2005-VII a uvedenej spoločnosti listom č. 887/465/2005-VI, ktorým bolo zároveň oznámené vykonanie zápisu v evidencii dobývacích priestorov pod č. 74/e dňom 22.4.2005. Krajský súd zo znenia ustanovenia § 27 ods. 12 vety druhej banského zákona vyvodil, že organizácia, ktorej bol pôvodne určený dobývací priestor, nemôže byť logicky účastníkom výberového konania a ani konania o určenie dobývacieho priestoru na základe výsledkov výberového konania inej organizácii. Vyslovil, že zákon neukladá žalovanému ani povinnosť vydať rozhodnutie o odňatí jej práv k dobývaciemu priestoru. Vychádzajúc z uvedených skutočností a príslušných zákonných ustanovení dospel krajský súd k záveru, že žalobu podala neoprávnená osoba, ktorá nebola účastníkom správneho konania a ani ním nemala byť, a preto konanie s poukazom na § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) konanie zastavil. Na záver uviedol, že žalobca mal možnosť domáhať sa ochrany svojich práv a oprávnených záujmov postupom podľa piatej hlavy piatej časti O.s.p. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. s použitím § 246c O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca navrhujúc, aby odvolací súd zmenil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa tak, že zruší rozhodnutie žalovaného o určení dobývacieho priestoru inej organizácii z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti. Namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že v oznámení žalovaného z 3.1.2005 je uvedený ako dôvod určenia dobývacieho priestoru inej organizácii prerušenie banskej činnosti na dobu dlhšiu ako 3 roky t. j. od 1.10.2001 do 18.11.2004, avšak takýto dôvod na určenie dobývacieho priestoru inej organizácii banský zákon nepozná. Žalobca považoval za zavádzajúci údaj v oznámení, že mal prerušiť banskú činnosť od 1.10.2001 do 18.11.2004, nakoľko ohlásenie prerušenia banskej činnosti bolo podané až 30.11.2001, z čoho podľa žalobcu vyplynulo, že banská činnosť nebola preukázateľne prerušená na dobu dlhšiu ako tri roky. Namietal ďalej interpretáciu obsahu zápisnice z kontroly vykonávania povolenej banskej činnosti v dobývacom priestore z 8.12.2004 súdom prvého stupňa, ktorá je v rozpore s jej obsahom, pretože o tom, že sa nezačalo s dobývaním ani o tom, že dobývací priestor sa bude určovať inej organizácii, nie je v nej žiadna zmienka, no v jej závere sa konštatuje, že neboli zistené skutočnosti svedčiacie o porušovaní právnych predpisov. Žalobca mal za to, že pokiaľ by bolo pravdivé tvrdenie súdu, že žalobcovi zaniklo právo dobývať ložisko uplynutím trojročnej lehoty plynúcej od prevodu dobývacieho priestoru (t. j. od roku 1997), tak by v zápisnici muselo byť uvedené zistenie závažného porušenia banského zákona. Namietal tiež, že súd prvého stupňa nekonkretizoval skutkové zistenia vyplývajúce zo zápisnice v tom, či sa ložisko nezačalo dobývať alebo či bolo dobývanie prerušené na dlhší čas ako tri roky, preto považoval napadnuté uznesenie v tejto časti za nepreskúmateľné. Žalobca ďalej vytýkal súdu prvého stupňa, že sa nevysporiadal s listinným dôkazom nachádzajúcim sa v spise, ktorý podporuje stanovisko žalobcu, Oznámením Hlavného banského úradu zo 16.3.2005. Nesúhlasil s právnym záverom súdu, že oprávnenie žalobcu na dobývanie výhradného ložiska zaniklo zo zákona uplynutím trojročnej lehoty, nakoľko podľa § 27 ods. 1 banského zákona zaniká až právoplatnosťou rozhodnutia o zrušení dobývacieho priestoru alebo jeho určení inej organizácii. Podľa názoru žalobcu je nesprávny i názor súdu prvého stupňa, že samotné výberové konanie a zmena v evidencii dobývacích priestorov postačuje na jeho určenie inej organizácii, pretože zákon nerozlišuje medzi „prvým“ a „následným“ určením dobývacieho priestoru, a preto je neprípustné, aby si žalovaný sám vyberal, kedy dobývací priestor určuje rozhodnutím a kedy oznámením formou listu. Žalobca mal za to, že žalovaný svojím postupom a nevydaním riadneho rozhodnutia v správnom konaní znemožnil preskúmať svoj postup súdom, čo malo byť dôvodom na zrušenie jeho rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. Žalobca považoval za nesprávny aj právny záver napadnutého uznesenia, že so žalovaným (zrejme sa jedná o chybu opisu a správne malo byť „so žalobcom“) sa nemalo konať ako s účastníkom správneho konania, poukazujúc na ustanovenie § 41 banského zákona, vychádzajúc z ktorého sa i na konanie podľa § 24 až § 28 vzťahuje správny poriadok, konkrétne aj jeho § 14 ods. 1. Žalobca trval na tom, že jeho práva boli predmetom konania žalovaného, v dôsledku ktorého stratil oprávnenie

vykonávať banskú činnosť v dobývacom priestore, a preto tým, že žalovaný nekonal so žalobcom, bolo porušené jeho základné právo vyplývajúce z článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ani súd nevykonal žiadne opatrenie na to, aby boli práva žalobcu chránené. Žalobca na záver zdôraznil, že v prejednávacom prípade došlo na základe písomných oznámení žalovaného adresovaných žalobcovi a víťazovi výberového konania ku právnym účinkom, ktoré správny poriadok spája s právoplatným rozhodnutím, t. j. k určaniu dobývacieho priestoru inej organizácii, preto mali mať príslušné akty žalovaného všetky náležitosti rozhodnutia vydaného v správnom konaní, a nakoľko ich nemali, je to dôvod na ich zrušenie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdiť nepovažujúc odvolacie námietky žalobcu za dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1, 2, 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve preskúmajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie a postup správneho orgánu").

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 247 ods. 1, 2 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto

hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 250 ods. 2 O.s.p. žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo.

Základné pochybenie súdu prvého stupňa sa odvíja od skutočnosti, že nezisťoval, či žalobca nemal byť aktívne legitimovaný na podanie žaloby podľa § 250 ods. 2 vety druhej O.s.p.

Postup v konaní správneho orgánu pri určení dobývacieho priestoru inej organizácii v zmysle § 27 ods. 12 banský zákon bližšie neupravuje, avšak s poukazom na § 41 banského zákona sa na toto konanie vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní. Preto mal žalovaný postupovať v konaní podľa príslušných ustanovení Správneho poriadku.

Medzi základné zásady správneho konania patrí zásada zákonnosti vyjadrená v § 3 ods. 1 správneho poriadku, podľa ktorého správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Táto zásada sa vzťahuje nielen na celý priebeh správneho konania, ale aj na vydanie rozhodnutia. Ochranu záujmov štátu a spoločnosti t. j. verejných záujmov všetkých osôb ako aj vyžadovanie plnenia povinností týchto osôb musia správne orgány uskutočňovať len spôsobom ustanoveným právnym predpisom.

Je nesporné, že predmetné konanie bolo začaté na podnet správneho orgánu (§ 18 ods. 1 správneho poriadku). Z hmotnoprávnej úpravy (§ 27 ods. 12 veta druhá banského zákona) vyplynula pre žalovaného povinnosť zrušiť dobývací priestor alebo ho určiť inej organizácii len za splnenia zákonom presne stanovených podmienok, a to na základe výberového konania uskutočneného podľa § 24 ods. 4 až 10 tohto zákona. V prejednávanom prípade sa žalovaný teda mal dozvedieť o skutočnostiach rozhodujúcich pre začatie konania ex offio z vlastnej činnosti. So začatím konania správny poriadok spája práva a povinnosti tak pre správny orgán, ako aj pre účastníka konania. Ak sa správne konanie začalo, správny orgán je povinný konať a rozhodnúť, účastník konania a zúčastnená osoba majú procesné práva a povinnosti a plyní lehota na rozhodnutie. Správne konanie ovládané zásadou oficiality sa považuje za začaté dňom, keď orgán príslušný vo veci rozhodnúť urobil voči účastníkovi konania prvý úkon (§ 18 ods. 2 správneho poriadku). Za takýto úkon treba

považovať doručenie prvej písomnosti účastníkovi konania, ktorá však súčasne obsahuje upovedomenie o začatí konania. Keďže správny poriadok neupravuje výslovne obsahové náležitosti tohto procesného úkonu správneho konania, treba vzhľadom na základné pravidlá správneho konania vychádzať z toho, že z upovedomenia o začatí konania musí byť zrejmé, ktorý správny orgán začína správne konanie, v akej veci a čo sa navrhuje. V prejednávanom prípade možno považovať za takéto upovedomenie oznámenie žalovaného vo veci určenia dobývacieho priestoru „G. P.“ inej organizácii z 3.1.2005 adresované žalobcovi, ktoré však neobsahovalo všetky vyššie uvedené náležitosti. Z tohto oznámenia okrem iného vyplynulo, že žalovaný požiadal o uverejnenie oznámenia o začatí výberového konania na určenie dobývacieho priestoru „G. P.“ inej organizácii. Na postup banského úradu pri uskutočnení výberového konania sa vzťahujú ustanovenia § 24 ods. 4 až 10 banského zákona. Po skončení výberového konania pokračuje banský úrad v konaní o určenie dobývacieho priestoru podľa správneho poriadku.

Podľa § 14 ods. 1 Správneho poriadku účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak.

Vychádzajúc z citovaného ustanovenia za účastníka treba považovať každú osobu, o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach ktorej sa má konať, ale v širšom zmysle je to aj osoba, o ktorej sa už rozhodlo právoplatným rozhodnutím. Účastníkom konania je podľa ods. 1 zo zákona i osoba, ktorej práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté. Táto časť definície sa vzťahuje na prípady, keď rozhodovanie o právnych pomeroch určitej osoby sa môže priamo dotknúť právnej pozície inej osoby. Pôjde o situáciu, keď rozhodovanie správneho orgánu môže ovplyvniť právnu pozíciu tejto osoby, t. j. jej hmotnoprávne postavenie bude po vydaní rozhodnutia iné ako pred jej vydaním. Takýmto osobám treba umožniť ich účasť na konaní, aby v ňom mohli ohajovať svoje práva alebo právom chránené záujmy. Len čo sa konanie začalo, vzniká takýmto osobám procesný nárok, aby boli pribraté do konania.

Vyriešenie otázky účasti žalobcu v správnom konaní malo významný dopad i na otázku žalobnej legitímácie žalobcu.

Žalobcovi vzniklo dňom zmluvného prevodu dobývacieho priestoru „Gemerská Poloma“ subjektívne oprávnenie na dobývanie výhradného ložiska mastenca v tomto dobývacom priestore. Takéto právo žalobca predtým nemal,

ale naopak, bolo konštituované zmluvným prevodom, ktorý nadobudol účinnosť dňom zápisu do evidencie dobývacích priestorov. Pokiaľ teda žalovaný určil dobývací priestor inej osobe, zároveň tým zrušil oprávnenie žalobcu vykonávať banskú činnosť v uvedenom dobývacom priestore. Je teda nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že týmto rozhodnutím sa dotkol právnej sféry žalobcu.

Pokiaľ teda ide o legitímáciu žalobcu na podanie žaloby, nemôže právny názor súdu prvého stupňa z niekoľkých dôvodov obstáť.

V prvom rade je potrebné upozorniť na podstatu správneho súdnictva, ktorou je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní. Ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide. Vyššie citované ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku je potrebné vykladať podľa ich zmyslu a účelu tak, že žalobná legitímácia je daná pre všetky prípady, keď sa úkon správneho orgánu vzťahujúci sa na konkrétnu vec a konkrétnych adresátov dotýka právnej sféry žalobcu.

Právo na prístup k súdu patrí medzi práva garantované medzinárodnými zmluvami i slovenským ústavným právom. Právo na súdny prieskum každého rozhodnutia správneho orgánu (ibaže by bolo zákonom výslovne vylúčené), je teda jedným z verejných subjektívnych práv explicitne zaručených Ústavou Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1). Z ústavných interpretačných pravidiel vyplýva, že v pochybnostiach o tom, či žalobcovi patrí právo na prístup k súdu alebo nie, je nevyhnutné prikloniť sa k výkladu svedčiacemu v prospech výkonu tohto práva. Z tohto základného prístupu k chápaniu žalobnej legitímácie vyplýva, že žalobca bol legitimovaný na podanie žaloby. Nakoľko mal byť účastníkom správneho konania podľa § 14 ods. 1 správneho poriadku, bol legitimovaný na podanie žaloby podľa § 250 ods. 2 vety druhej O.s.p., a preto nebolo namieste zastavenie konania z dôvodu, že nebol osobou oprávnenou na podanie žaloby.

Odvolací súd sa ďalej zaoberal i otázkou, či žaloba nie je neprípustná pre nevyčerpanie opravných prostriedkov. Pokiaľ by správne konanie prebiehalo v súlade so zákonom, mal správny orgán pri postupe vydať rozhodnutie podľa § 46 a nasl. správneho poriadku so všetkými zákonnými náležitosťami vrátane poučenia o možnosti podania odvolania, žalovaný však o určení dobývacieho priestoru inej osobe rozhodol prípisom (vo forme oznámenia), čím zbavil žalobcu akejkoľvek možnosti obrany, čo je neprípustné. Pri štandardnom postupe konania, teda ak by bol žalovaný vydal riadne rozhodnutie, by mal žalobca právo podať proti tomuto rozhodnutiu odvolanie (§ 53 správneho

poriadku), o ktorom by rozhodol odvolací orgán (§ 58 správneho poriadku) a toto rozhodnutie by bolo preskúmateľné súdom na základe žaloby.

Tieto závery sa však s ohľadom na priebeh konania, ktoré predchádzalo vybaveniu veci prípisom, ktorým bolo rozhodnuté o určení dobývacieho priestoru inej organizácii, nemôžu uplatniť.

Zo skutkového stavu zisteného v predmetnej veci je zrejmé, že správny orgán sa dopustil celého radu závažných procesných pochybení, ktoré podstatne sťažili žalobcovu možnosť obrany. Ako základná premisa v právnom štáte v takejto situácii musí platiť, že pochybenia orgánu verejnej moci nemôžu ísť na ťarchu fyzických alebo právnických osôb. Žalobca pochybenia správneho orgánu nijako nevyvolal ani sa na nich nepodieľal, v ich dôsledku mu však bolo do značnej miery znemožnené, aby v riadnom a zákonnom konaní obhajoval svoje práva. Pokiaľ by súd v tejto situácii zastavil konanie o žalobe z dôvodu nedostatku žalobnej legitímácie a vecne sa ňou nezaoberal, znemožnil by tým žalobcovi prístup k súdu; také rozhodnutie by bolo potom ústavne neprípustným odmietnutím spravodlivosti.

Ďalej je potrebné poukázať na to, že zmyslom požiadavky vyčerpania riadnych opravných prostriedkov ako predpokladu žaloby podľa § 247 ods. 2 O.s.p. sú princípy procesnej ekonómie, subsidiarity súdnej ochrany a minimalizácie zásahov súdnictva do správy. Ak je teda možné zjednať nápravu pred orgánmi verejnej správy, malo by to mať prednosť pred ingerenciou súdnej moci. V súdnej veci je však zrejmé, že žalobca už nápravu v rámci správneho konania dosiahnuť nemôže – podaním z 9.5.2005 domáhal sa vstupu do konania ako aj vydania a doručenia mu rozhodnutia, na základe ktorého stratil oprávnenie na dobývanie v predmetnom dobývacom priestore, avšak bezúspešne, nakoľko žalovaný rozhodol prípisom, proti ktorému sa žalobca nemohol brániť. Žalobcovi teda nemožno uprieť, že by sa nesnažil v správnom konaní vyčerpať všetky opravné prostriedky. Fakt, že žalovaný nerozhodol riadnym rozhodnutím, ale vybavil vec prípisom vo forme oznámenia, nemôže ísť na ťarchu žalobcovi.

Určenie dobývacieho priestoru je rozhodnutím, ktoré zasahuje do nadobudnutého oprávnenia žalobcu na dobývanie výhradného ložiska mastenca v tomto dobývacom priestore malo byť vydané v písomnej forme, so všetkými obsahovými i formálnymi náležitosťami podľa § 47 správneho poriadku. Rozhodnutie musí byť založené na takých podkladoch, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci (§ 46 správneho poriadku). Ani v predmetnej veci nemožno podľa názoru najvyššieho súdu odhliadnuť od všeobecne uznávaných právnych princíпов administratívneho konania, ako je právo účastníka konania byť vypočutý, právo účastníka konania vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, právo navrhnúť v konaní dôkazy na preukázanie

svojich tvrdení, právo oboznámiť sa s odôvodnením administratívneho aktu. Uvedené práva nemal ako a kedy žalobca uplatniť. Ide preto o podstatnú vadu konania.

Z uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Postup žalovaného v predmetnej veci nebol v súlade s príslušnými ustanoveniami správneho poriadku a banského zákona a viedol k určeniu dobývacieho priestoru bez vydania riadneho rozhodnutia, formou oznámenia, čo je v rozpore so zákonom. Žalovaný neumožnil žalobcovi navrhovať dôkazy a vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, i keď je zákonným nárokom účastníka konania, aby mu výsledky zisťovania boli dané na vedomie (§ 33 správneho poriadku).

Konanie a rozhodovanie súdu o žalobe podanej proti rozhodnutiu žalovaného je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti O.s.p. a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou súdu nahrádzať postup a rozhodovanie správneho orgánu a doplňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia žalovaného a nie je jeho úlohou vykonávať dokazovanie na zistenie skutočností, ktorých zistenie je podmienkou zistenia skutočného stavu veci už v administratívnom konaní. Vzhľadom na uvedené, nebolo dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec na nové posúdenia súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného vydaného vo forme oznámenia zrušuje pre nepreskúmateľnosť a vec mu vracia na nové konanie (§ 250ja ods. 2 písm. d/ O.s.p.). Nakoľko neboli splnené dôvody na potvrdenie (§ 219 O.s.p.) a ani na zrušenie napadnutého uznesenia (§ 221 ods. 1 O.s.p.), preto ho zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Záverom je potrebné uviesť, že súd prvého stupňa dospel k nesprávnemu záveru, že určenie dobývacieho priestoru žalovaným inej organizácii by mohlo byť vo vzťahu k žalobcovi nezákonným zásahom, a preto sa mal možnosť domáhať svojich práv v konaní podľa piatej hlavy piatej časti O.s.p. V prejednávanej príhode sa jednoznačne nejednalo o nezákonný zásah, ktorým by bolo iba faktické konanie správneho orgánu, kedy by nebol povinný vydať rozhodnutie a ani postupovať podľa správneho poriadku resp. iného zákona.

Podľa § 250j ods. 6 O.s.p. v novom konaní je správny orgán viazaný právnym názorom súdu.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 vety prvej O.s.p. a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. Náhradu trov konania odvolací súd nepriznal ani jednému z účastníkov konania, keďže žalobca, ktorý mal úspech, právo na náhradu neuplatnil a okrem trov

právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú (§ 151 ods. 1 veta prvá a ods. 2 O.s.p.) a žalovaný nemal vo veci úspech.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 27. februára 2008

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth